

Mačica.

»Čuj, mačica, kje si?
Hej, brusi zobe si!
Glej, tukaj v tej hiši
vse polno je miši:
vso noč ropotajo,
po podih skakljajo,
po mizi, omari,
po sleherni stvari;
vse hčejo požreti —
a skušaj miš vjeti —
hop, že je več ni!«

»Ker hčeš me imeti,
glej, tu sem! Začeti
zdaj hočem zabavo,
krvavo — šegavo.
Zdaj sedem, se plazim
in bližam in pazim,
umikam se, ležem,
počasi spet ležem,
pa z repom pomignem —
in kakor blisk švigнем
in že miš imam!

Zdaj z njo se igravimo:
Prostosti ji dajmo!
Zaženem jo kviško
pritlikavo miško —
pa v tačke jo vjamem,
med krepeljce vzamem;
spustim jo, da smukne
prav tjakaj do luknje —
pa brž jo ustavim
in v hipu zadavim —
in miške več ni!«

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

Deklamovanke.

6. Odgovor cvetke.

»Še včera je na vrtu
zeleno bilo vse,
v najlepših barvah rože
so ljubo mi cvele.

A danes ves drugačen
leži pred mano vrt;
Kje cvetje je prekrasno?
Li vse je vzela smrt?«

»O detece, me spimo
na božji zdaj ukaz
in čakamo, da pomlad
zbudi nanovo nas.

Glej, tvoje cvetke spijo ...
Zaspiš pa tudi ti,
dokler pomladi večne
te tromba ne zbudi.

O da, tako veselo
boš tudi ti takrat
k življenju vstal kot rože,
ko jih zbudi pomlad.«

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

